

EEN PLANEET IN JE HOOFD

SALLY GARDNER

 Een

PLANEET

*in
je*

HOOFD

VERTAALD DOOR ROOS VAN DE WARDT

moon

© 2012 Sally Gardner

Originally published in the English language as *Maggot Moon*
by Hot Key Books Limited, London

Nederlandse vertaling © 2014 Roos van de Wardt en Moon,
Amsterdam

Omslagontwerp Loudmouth

Opmaak binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 2106 8

ISBN 978 90 488 2107 5 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

*Voor alle dromers
Op school over het hoofd gezien
Nooit een prijs gewonnen*

De toekomst is van jullie

Wat als, vraag ik me af.

Wat als de voetbal niet over de muur was gegaan.

Wat als Hector hem nooit was gaan zoeken.

Wat als hij dat duistere geheim niet voor zich had gehouden.

Wat als...

Dan zou ik mezelf waarschijnlijk een ander verhaal vertellen. De 'wat als'-scenario's zijn namelijk net zo oneindig als de sterren.

Mevrouw Connolly, onze vroegere lerares, zei altijd dat je met je eigen verhaal bij het begin moet beginnen. Het moet een schoon raam zijn waar je doorheen kunt kijken. Al denk ik niet dat ze het helemaal zo bedoelde. Niemand, zelfs mevrouw Connolly niet, durft te schrijven over wat er door dat vieze glas te zien is. Je kunt maar beter niet naar buiten kijken. En als je dat toch doet, kun je beter niets zeggen. Ik zou nooit zo roekeloos zijn om dit op te schrijven, niet op papier.

Zelfs als het kon zou ik het niet kunnen.

Ik kan mijn eigen naam namelijk niet spellen.

Standish Treadwell.

Kan niet schrijven, kan niet lezen.

Standish Treadwell is een dom wezen.

Mevrouw Connolly was de enige lerares die ooit heeft

gezegd dat Standish uitblinkt doordat hij authentiek is. Hector glimlachte toen ik dat vertelde. Hij zei dat hij dat zelf meteen al in de gaten had gehad.

‘Je hebt spoorlijndenkers en je hebt jou, Standish, een briesje in het park van de fantasie.’

Dat herhaalde ik voor mezelf. ‘En dan heb je Standish, met een fantasie die zachtjes door het park waait, die de bankjes niet eens opmerkt, maar alleen ziet dat er geen hondenpoep ligt waar hondenpoep zou moeten liggen.’

Ik zat niet op te letten toen het briefje van het schoolhoofd kwam. Want Hector en ik waren in de stad aan de overkant van het water, in een ander land waar de gebouwen door-groeien tot ze de wolken aan de hemel pinnen. Waar de zon veelkleurig schijnt. Het leven onder aan de regenboog. Het kan me niet schelen wat ze ons wijsmaken, ik heb het op tv gezien. Ze zingen in de straten – ze zingen zelfs in de regen, dansen zingend om een lantaarnpaal.

Dit is de donkere eeuw. Wij zingen niet.

Alleen was dit mijn beste dagdroom sinds Hector en zijn ouders zijn verdwenen. Ik probeer zo min mogelijk aan Hector te denken. Het was fijner om te fantaseren dat ik op onze planeet zat, de planeet die Hector en ik hadden bedacht – Juniper. Dat was beter dan de misselijkmakende bezorgdheid over wat er met hem was gebeurd. Maar dit

was wel een van de beste dagdromen sinds lange tijd. Het voelde alsof Hector weer vlakbij was. We reden rond in zo'n grote schepijskleurige Cadillac. Ik kon het leer bijna ruiken. Felblauw, hemelsblauw, lerezittingblauw. Hector zat achterin. Ik, met mijn arm op het chroom van het open-gedraaide raampje en mijn hand op het stuur, reed ons naar huis voor een Croca-Cola in een blinkende keuken met een geruit tafelkleed en een tuin die eruitzag alsof het gras was gestofzuigd.

Op dat moment werd ik me er vaag van bewust dat meneer Gunnell mijn naam zei.

'Standish Treadwell. Het schoolhoofd wil je spreken.'

Sodeju! Die had ik moeten zien aankomen. Meneer Gunnells rietje kwam zo hard op de rug van mijn hand terecht dat mijn ogen begonnen te prikken en er een aandenken achterbleef. Twee smalle, rode striemen. Meneer Gunnell was niet lang, maar zijn spieren waren gemaakt van oude legertanks met goed geoliede legertankarmen. Hij droeg een toupetje dat een eigen leven leidde en worstelde om boven op zijn zweterige, glimmende hoofd te blijven plakken. De rest van zijn hoofd maakte het er niet beter op. Hij had een donker snorretje tot aan zijn bovenlip, als een snotvlek. Hij glimlachte alleen als hij zijn rietje gebruikte – die glimlach verfrommelde zijn mondhoek zodat zijn opgedroogde bloedzuiger van een tong eruit hing. Nu ik erover nadenk weet ik niet of glimlach wel het juiste woord is. Misschien

vervormde zijn mond gewoon op die manier als hij aan zijn favoriete tijdverdrijf dacht: een ander pijn doen. Het maakte hem niet zoveel uit waar het rietje terechtkwam, als het maar vlees raakte, als er maar iemand van opschrok.

Ze zingen namelijk alleen aan de overkant van het water.

Hier is de hemel lang geleden al omlaag komen zetten.

Maar wat me écht dwarszat was dit: ik moet wel heel ver weg zijn geweest. Ik heb meneer Gunnell niet eens aan zien komen lopen, ook al zat er een landingsbaan tussen mij en zijn bureau. Ik bedoel, ik zat helemaal achter in het lokaal – het bord had net zo goed in een ander land kunnen hangen. De woorden waren niet meer dan dartelende circuspaarden. Ze bleven nooit lang genoeg op hun plek om mij een kans te geven erachter te komen wat er nou stond.

Het enige wat ik kon lezen was het enorme rode woord dat op een foto van de maan gedrukt stond. Een regelrechte klap voor je kop, dat woord.

MOEDERLAND.

Aangezien ik achterlijk was, en op geen enkele manier netjes op lijntjespapier paste, zat ik inmiddels lang genoeg

achter in het lokaal om te weten dat ik praktisch onzichtbaar was. Pas als de legertankarmen van meneer Gunnell een beetje beweging nodig hadden kwam ik in zicht.

Toen pas werd ik woest.

VIJF

Er was geen ontkomen aan. Ik was lui geworden. Ik was eraan gewend geraakt dat Hector me wel waarschuwde voor naderend onheil. Door die dagdroom was ik even vergeten dat Hector was verdwenen. Ik stond er alleen voor.

Meneer Gunnell had mijn oor te pakken en kneep er hard in, zo hard dat de tranen in mijn ogen sprongen. Ik hilde niet. Ik huil nooit. Tranen helpen toch niet. Opa had gezegd dat hij waarschijnlijk niet meer zou kunnen stoppen met huilen als hij eenmaal begon – er was gewoon te veel verdriet.

Volgens mij had hij gelijk. Zout water verspild in modderige poeltjes. Tranen overspoelen alles, ze vormen een brok in de keel, die tranen. Ze zorgen ervoor dat ik wil schreeuwen, die tranen. Ik kan je wel vertellen dat het moeilijk was, met dat getrek aan mijn oor. Ik deed mijn best

om mijn gedachten bij Juniper te houden, de planeet die door Hector en mijzelf was ontdekt. Wij zouden onze eigen ruimtemissie lanceren, wij tweeën, dan zou de wereld eindelijk beseffen dat ze niet alleen was. We zouden contact leggen met de Juniperianen, die het verschil kenden tussen goed en kwaad, die alle Schildluizen, lerenjasmannen en meneer Gunnell naar het duistere gat der vergetelheid konden stralen.

We zouden de maan links laten liggen, hadden we besloten. Wie wilde daar nou heen, nu het Moederland op het punt stond zijn rood met zwarte vlag op het smetteloze zilveren maanoppervlak te planten?

Meneer Gunnell had een hekel aan me. Volgens mij was het iets persoonlijks. Bij meneer Gunnell is alles persoonlijk. Ik was persoonlijk een belediging voor zijn intelligentie. Ik was een belediging voor zijn gevoel voor structuur en fatsoen. En om er zeker van te zijn dat iedereen in de gaten had wat voor belediging ik nou eigenlijk was, trok hij mijn stropdas los. Hij had die glimlach op zijn gezicht, die met de uitstekende tong, toen hij de deur van het lokaal achter me dichttrok.

De afranseling met het rietje kon ik wel aan. En ook het feit dat mijn hand nog steeds pijn deed. Iets meer moeite had ik met het getrek aan mijn oor. Ik maakte me niet al te veel zorgen over het schoolhoofd. Ik wist toen immers nog niets van het probleem, of hoe diep dit ging. Maar misschien begon ik er een idee van te krijgen toen meneer

Gunnell mijn stropdas lostrok, de eikel. Ik kan mijn stropdas namelijk niet zelf strikken, en dat wist hij.

Die stropdas was al een jaar niet los geweest, een persoonlijk record. Het was de langste periode waarin het me was gelukt de knoop intact te houden. Ik maakte hem telkens los genoeg om mijn hoofd door de inmiddels glimmende lus te kunnen steken, waarna de das weer keurig netjes strak omhoog kon worden getrokken, en dan zag ik eruit om door een ringetje te halen. Dat was tenminste het idee. Hector had me geholpen. Hij stond niet toe dat de jongens me lastigvielen. De marteling waarvan ik had gedacht dat die achter me lag. Door dat verrekte, losgetrokken galgentouw van een stropdas wilde ik me langs de muur omlaag op de vloer laten zakken en opgeven, voor één keer mijn tranen de vrije loop laten. Want er was één ding dat ik niet kon doen: zonder stropdas naar het kantoor van het schoolhoofd gaan. Ik kon mezelf net zo goed uit het raam gooien. Zeggen dat hij tijdens de val was losgeraakt. Zeggen dat ik door de hersenschudding na de val was vergeten hoe ik een stropdas moest knopen.

Als ik eerlijk was, wist ik toen wel dat dit niet alleen om de stropdas en het verlies van een knoop ging. Ik kon niet omgaan met het verlies van Hector. Wist ik maar waar ze hem naartoe hadden gebracht. Wist ik maar of het goed met hem ging. Misschien zou dan de knoop in mijn maag – de knoop die elke dag strakker werd – verdwijnen.

ZEVEN

Hector had gezegd dat de stropdas ergens anders voor stond. Het was hetzelfde als een halsband bij een hond. Het betekende dat je deel uitmaakte van iets wat meer was dan je in je eentje ooit zou kunnen zijn. Volgens Hector was een uniform een middel om ons allemaal hetzelfde te maken, gewoon een nummer, een net nummer in de vorm van een jongen, dat in een boek kon worden opgenomen. Hector was geen net nummer en het is best mogelijk dat ze hem hebben uitgegomd, maar dat weet ik niet zeker. Maar hij had wel gelijk: de gestrikte stropdas stond voor overleven.

Ik kon geen kant op: losse stropdas, mijn overhemd scheef dichtgeknoopt, mijn schoenveters volkomen hopeeloos. Ik zag er niet uit.

De gang rook naar ontsmettingsmiddel, melk, jongenspis en boenwas. De tl-buizen straalden eenzaamheid uit. Ze waren te fel, ze onthulden alles. Ze maakten de leegte nog tien keer erger, lieten duidelijk zien dat Hector er niet was. Een glazen deur knalde open en mevrouw Phillips, een van de schoolsurveillanten, kwam haar kantoor uit met een kopje in haar hand.

‘Treadwell, wat ben je aan het doen?’

Ze had een harde, zakelijke stem, maar net als iedereen stond zij ook in de rij als ze iets extra’s wilde hebben. Ze keek de gang in en omhoog naar de camera die als een uurwerk ronddraaide. Ze wachtte tot het alziend oog een andere kant op was gedraaid, strikte toen zonder iets te zeggen mijn stropdas en knoopte mijn overhemd opnieuw vast. Ze controleerde de camera, legde haar vinger tegen

haar lippen en wachtte tot hij weer naar ons toe draaide voordat ze met dezelfde zakelijke stem zei: 'Goed zo, Treadwell. Zo wil ik je dus elke dag op school zien verschijnen.'

Ik had nooit gedacht dat die stugge mevrouw Phillips vanbinnen zo zacht en lief was.